

Ieremia

Capitolul 4

4:5-9 – Nimicitorul neamurilor se aruncă din tufarul său

Ieremia vede că undeva la miez-noapte se ridică un leu, se ridică un nimicitor al neamurilor care deja a pornit spre Iuda. El vede dușmanul apropiindu-se și dă de știre acest lucru în Iuda și Ierusalim. Această năvălire străină de la miez-noapte (din Nord) este o temă majoră a acestei secțiuni. E vorba desigur de ascensiunea Babilonului și a lui Nebucadnețar. Ieremia își începe lucrarea în jurul anului 627 î.H. **626** este un an foarte important, căci este anul în care **se ridică la putere Nabopolasar**, întemeietorul dinastiei haldeene și tatăl lui Nebucadnețar. **În 625** haldeii alungă pe asirieni din Babilon. E interesant deci că atunci când Ieremia primește revelația din cap.4 (probabil la începutul lucrării sale) deja pe scena istoriei Babilonul începe să capete putere. E interesant că în revelație încă nu se face nici o referire la Haldei sau la Babilon. Este numit doar un nimicitor și un popor de la miez-noapte. Dar în acel context acest nimicitor putea fi mai degrabă confundat cu Asiria care era tot în Nord-ul Israelului și care era încă marea putere a vremii și era încă în mare glorie. De ce ține încă Domnul tănuită IDENTITATEA Nimicitorului lui Iuda, și de ce lasă posibilitatea confundării acestuia cu Asiria? Acum dacă ne aducem aminte de profeția lui Naum care anunță căderea Asiriei și de profețiile lui Isaia care anunțau ascensiunea Babilonului și robia babiloniană, atunci am putea identifica cu ușurință identitatea Nimicitorului din Ieremia cap.5. Dar în acea vreme însăși Cartea Legii era uitată! Cu atât mai mult profețiile lui Isaia. De aceea, pentru cei la care ajungea mesajul, identitatea Nimicitorului rămânea încă tănuită. Dar când o va revela Domnul în Ieremia rămâne de văzut. Deocamdată rămânem cu întrebare: de ce ascunde această identitate în primele profeții ale cărții?

Acest LEU de la miez-noapte nu apare din senin. El se trezește din pricina neascultării lui Iuda. Această putere malefică a Nordului este născută și crescută de curviile lui Iuda. Acest lucru este subliniat atât de clar în 4:18: *Acesta este RODUL căilor și faptelor tale...*

În cap.2 ni se descrie starea căsniciei dintre Yahweh și Israel: Israel este infidelă și căsnicia se află în pragul unui divorț imposibil de evitat. Cu toate acestea în cap.3, Yahweh cheamă la refacerea relației făcând niște promisiuni extraordinare lui Israel, promisiuni care se puteau împlini DOAR prin aducerea lui Mesia în lume (căci atât ispășirea păcatului cât și aducerea unui nou legământ în care Ierusalimul să fie chivotul și țara Templul erau posibile doar prin lucrarea lui Mesia). Deci oferta din capitolul 3 ar suna de fapt: dacă revii fidelă în relație, va veni ÎNSUȘI MESIA. Deci Mesia ar fi fost RODUL fidelității Mamei Israel. Mesia avea să fie Copilul născut din relația de fidelitate dintre Israel și Yahweh. Dar Israel este INFIDELĂ. Ea curvește cu mulți ibovnici. Dacă fidelitatea ei are un ROD minunat: Mesia, curviile ei au vreun ROD? Cap.4 ne răspunde: DA! Astfel dacă în cap. 3 ni se spune: dacă Israel va fi fidel se va naște Mesia care-și va mântui Mama, în cap. 4 ni se spune: dacă Israel rămâne infidel va naște pe

Nimicitorul Neamurilor care-și va UCIDE Mama. Desigur toate aceste lucruri au loc în plan spiritual, în legile concepției spirituale din lumea văzduhului. Dar iată că Israel, ca soție a lui Yahweh are o capacitate extraordinară de a NAȘTE. Ea poate naște fie pe Mesia, fie pe Nimicitorul Neamurilor. Primul o va mântui, al doilea o va ucide. Dar primul va mântui și pe ea și Neamurile. Al doilea o va nimci și pe ea și pe Neamuri, căci acest LEU (în contrast cu Leul din Iuda!) nu este doar Nimicitorul Ierusalimului, ci și al Neamurilor. Sosirea acestui LEU pe scena istoriei nu este NECESARĂ. De fapt Domnul ar dori ca acest LEU să nu intre niciodată în istorie, să nu se atingă de soția Sa și nici de celelalte Neamuri. Dar iată că, împotriva dorinței lui Dumnezeu, curviile lui Israel nasc acest Monstru pe scena istoriei. Și Ieremia vede acest Nimicitor venind către Iuda și atunci, disperat, dă de știre unui Iuda care stă cu spatele la LEU, liniștit și fără să vadă Pericolul ce se apropie cu viteză, ca o mare vijelie din Nord.

Isaia cap.14 ne revelează faptul că împăratul Babilonului (numit de Isaia biruitorul neamurilor) îl prefigurează pe Anticristul în care se întrupează spiritul lui Lucifer (vezi comentariul pe Isaia 14). Atunci înseamnă că OBÂRȘIA pe scena istoriei a Împăratului Babilonului ne poate oferi indicii despre obârșia pe scena istoriei a lui Anticrist Însuși. Împăratul Babilonului este RODUL curviei istorice a lui Israel. Anticristul se pare că nu va fi altceva decât rodul curviei istorice a Bisericii. În Apocalipsa 17-18 Curva cea mare ar fi deci Biserica apostată, cea care a NĂSCUT Fiara din Apocalipsa în urma curviei ei. Și FIARA urmează tiparul din Ieremia. Este COPILUL care-și nimicește propria Mamă spirituală (căci Fiara va ucide Curva), dar care va subjuga și neamurile. Deci ANTICRIST nu trebuie neapărat să vină în istorie. Dar după cum spiritul lui Anticrist își mărește puterea prin adulterul Bisericii, la fel Anticristul Însuși va fi RODUL acestui adulter istoric. Deci profețiile lui Pavel despre Anticrist sunt asemenea profețiilor lui Isaia și Ieremia despre Babilon. Ele nu previzionează un EVENIMENT istoric necesar, dorit de Dumnezeu ÎNSUȘI. Nicidecum! Ele previzionează CONSECINȚELE TRAGICE ale adulterului poporului Domnului, adulter nedorit de Acesta. Cu alte cuvinte, dacă Israel era credincios, venea Mesia fără să mai fie loc de vreun Nimicitor al Neamurilor. La fel, dacă Biserica ar fi fidelă, atunci nu ar mai veni Anticristul, ci ar veni de prima dată Mesia. Anticristul își face loc în istorie prin adulterul Bisericii. La fel cum Isaia prevede că o parte din Israel va fi neascultător și va respinge pe Mesia, la fel și Pavel prevede că o parte din Biserică va fi infidelă lui Mesia. Din această perspectivă Isaia anunță că Mesia va veni ca Mântuitor deplin DUPĂ lucrarea împăratului Babilonului. Tot din această perspectivă, Pavel anunță că a doua venire a lui Hristos va avea loc DUPĂ descoperirea omului fărădelegii. Marea Înțelepciune a lui Dumnezeu este că face ca lucrarea lui Anticrist să tragă la carul slavei Sale la fel cum a tras lucrarea lui Nebucadnețar. Atât lucrarea lui Nebucadnețar cât și cea a lui Antiohus Epifanes al IV-lea au fost o pedeapsă pentru poporul Domnului. Dar această pedeapsă a produs o CURĂȚIRE în poporul Domnului. Din această curățire s-a realizat apoi o frumoasă lucrarea prin rămășița credincioasă a poporului (Daniel realizează pleroma neamurilor în Babilon și apoi întoarcerea lui Israel în țară, iar după lucrarea lui Antiohus Epifanes IV urmează cucerirea țării realizată de Macabei...). Probabil că Anticristul va avea un rol asemănător. El va pedepsi și curăți Biserica. Și în acest cuptor rămășița credincioasă a Bisericii se va curăți și ea nespuns de mult și va realiza ce

nu a reușit să realizeze Biserica în ansamblul ei. Deci sosirea lui Anticrist nu e de dorit, la fel cum Ieremia nu dorea ascensiunea Babilonului. Însă acest lucru nedorit, din păcate, va avea loc. Dar la fel cum Domnul a amânat nașterea Nimicitorului Neamurilor în istorie sperând că Iuda se va întoarce la el, poate că la fel Domnul a amânat nașterea lui Anticrist în speranța că Biserica universală se va întoarce la El. Iubirea față de Biserică e ca și iubirea Sa față de Israel. Chiar pe ultima sută de metri Domnul l-a trimis pe Ieremia să cheme pe Iuda înapoi pentru a ÎMPIEDICA lucrarea Babilonului în istorie. La fel Domnul va chema Biserica Sa până în ultima secundă pentru a ÎMPIEDICA lucrarea lui Anticrist în istorie. Dar paharul lui Iuda s-a umplut la un moment dat, și răbdarea Domnului a ajuns la capăt și Babilonul s-a născut și a nimicit pe Iuda. Probabil că al fel se va umple și paharul fărădelegilor Bisericii universale și Anticristul se va naște și va amăgi apoi Biserica. Și la fel cum apariția lui Nebucadnețar pe scena istoriei nu a fost un prilej de bucurie pentru Ieremia, nici apariția lui Anticrist în istorie nu va fi pentru noi un prilej de bucurie. Da, vom ști că Domnul e aproape și că va veni, dar vom ști că nu AȘA și-ar fi dorit Domnul ca să fie FINALUL. El și-ar fi dorit ca Biserica să fie fidelă, să ducă Evanghelia la toate popoarele, Israel să se întoarcă și El se vină ca Mântuitor în primul rând. El nu și-a dorit ca la FINAL să judece Biserica prin Anticrist, și apoi nici Neamurile, și nici să treacă pe Israel printr-un creuzet al suferinței. Finalul va fi greu pentru Domnul, ca un nou Ghetsimani. De aceea, ÎN SINE, apariția Anticristului în istorie, CHIAR dacă anunță IMINENȚA revenirii Domnului, ÎN SINE e o pricină de JALE. Căci e dovada că Biserica nu s-a căit, că și-a dus adulterul până la capăt, că va fi pedepsită. Nu ar fi trebuit să fie așa, la fel cum nu ar fi trebuit ca Adam să păcătuiească în Eden. Că Domnul a prevăzut acest lucru mai dinainte, că orice rău lucrează până la urmă spre slava Sa, că El nu e niciodată în criză, că unde s-a înmulțit păcatul harul s-a înmulțit și mai mult, e cât se poate de adevărat... Dar cu CE COSTURI? Nouă ne vine ușor să spunem: dar așa trebuia de fapt să se întâmple, așa era planul Domnului, până la urmă tot răul spre bine cum a spus Iosif. Dar cu ce costuri? Și Cine a plătit Factura până la urmă? Domnul Și-a asumat costurile e adevărat. Dar noi să rămânem smeriți și să ne căim. Să nu luăm ca un lucru de apucat harul Său. Oare în lumina celor spuse, care ar putea fi acel lucru misterios din 2 Tesaloniceni care OPREȘTE manifestarea deplină a tainei fărădelegii în istorie?

În 4:9 Domnul Îl înștiințează pe Ieremia că poporul va fi SURPRINS de venirea judecății. Deci, dacă nu se va căi, poporul va fi ORB și SURD, și va fi luat prin surprindere de judecata adusă prin Nimicitorul Neamurilor.

4:10 – Reacția lui Ieremia: Doamne, ai înșelat pe poporul Tău!

Iată reacția lui Ieremia când află vestea despre lucrarea Nimicitorului Neamurilor. El consideră că Domnul a înșelat poporul. De ce? Probabil din pricina profeției din cap.3 unde Domnul a promis lui Israel și Iuda pace dacă se întorc la El. Și aici sunt mai multe posibilități care ar explica reacția lui Ieremia din 4.10:

- Ieremia subestimează gravitatea vinovăției lui Israel și consideră că rugăciunea sa de pocăință din cap.3 este de ajuns;

- În fața iubirii nebune a lui Dumnezeu din cap.3, Ieremia nu crede că până la urmă acest Dumnezeu iubitor își va mai pedepsi soția;
- Din pricina reformei lui Iosia, Ieremia crede că poporul DEJA împlinea condiția impusă de Domnul în cap.3 și 4a, și anume aceea de a se întoarce la El.

Și astfel din pricina unuia sau a tuturor motivelor de mai sus, Ieremia e SURPRINS de profeția despre Nimicitorul Neamurilor pe care se pare că o primește DUPĂ revelația din cap.3-4a. Și astfel îi reproșează lui Dumnezeu că Își înșală poporul. Ieremia era tânăr și neîncercat, și reacțiile lui dovedesc cât de străin era el însuși de inima Domnului și de căile Lui. Și vom vedea că în primul rând inima lui Ieremia trebuia câștigată în întregime pentru Domnul. E important să urmărim reacțiile inimii lui, ca în ele să ne regăsim și noi și diferitele reacții greșite ale sufletului nostru care ne vor putea încerca în vremea sfârșitului, în zilele în care judecata va începe de la Casa lui Dumnezeu.

4:11-18 - Nimicitorul vine ca un vânt năpraznic

Imaginea profetică se comută din nou pe Nimicitor. Ce noi detalii aflăm despre acesta? Primele versete par să insiste pe VITEZA cu care acest Nimicitor se îndreaptă spre Israel. Avem ideea de VÂNT, de VÂRTEJ. Nimicitorul înaintază ca norii, caii lui sunt mai ușori ca vulturii. Într-adevăr, dacă ascensiunea Imperiului Asirian care a început în jurul anilor 933 a fost mai lentă și de-abia în 722 acest imperiu a răpus pe Israel, nu la fel avea să fie cu ascensiunea Imperiului Babilonian. Viteza cu care acesta avea să se extindă în tot bazinul mediteranean și cu care avea să pedepsească și pe Iuda avea să fie mult mai mare. În 626 șade pe tron Nabopolasar. În 609-608 Imperiul Asirian este distrus complet de alianța mezilor și a babilonienilor. În 605 Babilonul învinge Egiptul și preia puterea în bazinul mediteranean. În jurul aceluiaș an are loc prima împresurare a Ierusalimului. Apoi în 597 a doua împresurare, și apoi în 586-587 nimicirea acestuia. Deci în comparație cu Asiria, viteza ascensiunii Babilonului a fost una foarte mare. Ieremia percepe acest lucru în profeție. Înțelege că e vorba de ceva APROAPE, ceva ce-i va prinde în viață, și nu un eveniment ce va avea loc peste câteva secole. Din această pricină și reacția sa din 4:13 (SUNTEM prăpădiți... la prezent!), și tulburarea sa din următoarele versete ale capitolului.

V.14 revine la CONDIȚIA de AUR din cap.3: *curățește-ți INIMA de rău, Ierusalime, ca să fii mântuit! PÂNĂ când vei păstra gânduri nelegiuite în inima ta?* Acest îndemn se potrivește foarte bine cu timpul reformei lui Iosia când țara era curățită de IDOLII din afară. Dumnezeu insistă pe curățirea INTERIOARĂ, spre a nu PĂSTRA în timpul reformei exterioare gânduri nelegiuite, ascunse în inimă. Deci poporul nu împlinea cu adevărat condiția din cap.3 în timpul reformei lui Iosia, ci se întorcea cu prefecătorie la Domnul! Dar Domnul insistă că deși Nimicitorul deja s-a aruncat din tufarul său, lucrarea acestuia nu e un dat, nu e bătută în cuie. Dacă Ierusalimul se căiește, puterea Nimicitorului dispare!

Versetele 17-18 insistă că lucrarea Nimicitorului e RODUL curviei poporului Domnului. Deja am comentat acest aspect. Acum vom evidenția un aspect nou, cel din v.16. Dacă la prima vesteire a Nimicitorului (4:5-9) mesajul e trimis către Iuda (4:5), acum el este transmis mai întâi către neamuri (4:16). Dar de ce trebuie făcut cunoscut acest lucru neamurilor? Leul care e rodul curviei lui Iuda nu e doar nimicitorul lui Iuda, ci și al neamurilor. Deci neamurile sunt și ele vizate, sunt și ele implicate. Și ele trebuie avertizate de pericol. Pe de altă parte, poate e un strigăt disperat către acestea să facă, dacă e cu putință, ceva pentru pocăința lui Iuda, căci doar pocăința soției lui Yahweh poate opri ascensiunea nimicitorului neamurilor. Sau e și aspectul că acestea vor asista la judecarea lui Iuda. Era nevoie să înțeleagă că judecarea lui Iuda nu înseamnă o înfrângere a lui Yahweh în fața lui Marduk, ci manifestarea judecății lui Yahweh vestită cu mult înainte de venirea ei.

4:19-26 – Reacția lui Ieremia: durere și groază

Ieremia trăiește foarte intens mesajul primit de sus. El nu primește doar niște informații reci care anunță o judecată viitoare. Nu, el aude vocea Domnului și sufletul său vede tot felul de IMAGINI ale judecății viitoare, imagini foarte VII. Și astfel tot sufletul său rezonază la mesajele profetice venite de sus. El este surprins de durere, de groază, chiar de disperare. El vede efectiv cum Nimicitorul neamurilor se ridică în furia sa cea mare și înaintează spre Iuda. Dar vede și pe Iuda naiv, și inconștient față de toate acestea. El vede efectiv cum țara este nimicită și cum tot pământul devine pustiu și gol. Durerea e intensă căci e vorba de judecata poporului său. El vede judecata venind, el nu o poate opri, dar nici poporul nu ia seama la ea. Nu e deloc ușor să fii în postura să vezi un leu venind din spate spre familia ta cea dragă, și să nu poți face nimic, sau să-i înștiințezi, iar ei să nu te ia în serios. Dar tu vezi leul venind cu viteză și apropiindu-se în toată furia lui. Or exact într-o astfel de postură este pus Ieremia. De aceea îl doare inima și nu POATE să tacă, și se întreabă PÂNĂ CÂND va vedea steagul fâlfâind și până când va auzi sunetul trâmbiței, cu alte cuvinte până când va fi expusă inima sa la această imagine groaznică a judecății iminente? Trebuie să nu ne grăbim să-l invinovățim pe Ieremia. Era tânăr și neîncercat, și revelațiile pe care le-a primit nu au fost deloc ușor de digerat.

În 4:23-26 Ieremia vede EFECTIV împlinirea judecății. Dar judecata nu se revărsă doar peste țară, ci peste TOT pământul. Tot pământul e pustiu și gol ca la început. Nu mai este nici un om, și toate păsările cerurilor au pierit. În cele din urmă dacă poporul lui Dumnezeu e judecat, apoi tot pământul va fi judecat! Imaginea profetică se pare că glisează aici spre imaginea judecății finale. Oricum, Ieremia vede o legătură directă între pustiirea țării, și pustiirea întregului pământ. Judecata începe de la poporul lui Dumnezeu, dar apoi continuă cu tot pământul. Am mai comentat acest aspect și în Țefania cap.1. Între durerea inimii lui Ieremia care se vede neputincios în fața iminentei judecăți peste Iuda și între groaza sa de a vedea tot pământul pustiit, apare v.22 în care Domnul subliniază din nou CAUZA împlinirii imaginilor profetice pe care le vede Ieremia:

- Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și fără pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele.

Nebunia poporului lui Dumnezeu izvorăște din necunoașterea lui Dumnezeu. Din această pricină nu au minte, nu știu să facă binele, dar sunt meșteri să facă răul. Tema necunoașterii Domnului am abordat-o deja în 2:8.

Revenim la inima lui Ieremia. Oare vrea Domnul să-l umple de durere și groază sau disperare? Oare cum vrea Domnul ca să reacționeze Ieremia la aceste revelații pe care le primește? Reacțiile lui Ieremia par să trădeze lipsa sa de echilibru, și neacordarea sa cu Domnul în imaginea de ansamblu a judecății divine. Dar oare ce ar însemna acest echilibru, și cum îl va cultiva Domnul în inima sa? Pe de altă parte sunt și reacții normale ale unui suflet omenesc în fața unor realități spirituale care-l depășesc, și care evident îl copleșesc.

4:27-31 – Judecata este hotărâtă și nu va putea fi oprită de încercările de înfrumusețare ale lui Iuda

V.27 ne anunță că deși toată țara va fi pustiită ea nu va fi nimicată de tot. Această idee se va repeta și în 5:18, și introduce probabil tema rămășiței prin care vor continua planurile Domnului. V.28 insistă pe faptul că Dumnezeu nu-Și va schimba hotărârea. Facem cunoștință cu intransigența divină. Domnul ne înștiințează că nu-I va părea rău de el și nu Se va întoarce. Aici e glasul dreptății, al demnității și al sfințeniei Sale. Dar dacă lucrurile ar fi așa de ușoare, atunci Domnul trebuia să aducă judecata fără să-l mai fi trimis pe Ieremia. Trebuia să aducă judecata mult mai repede fără toate aceste zbatere descrise de cartea Ieremia. Dar v.28 surprinde doar o parte din ce era în inima Domnului. Căci de-abia vom intra în cap.5, și vom fi surprinși de oferta făcută de Domnul în 5:1. În inima Domnului este o luptă reală între glasul judecății și cel al iubirii. De aici și toată zbaterea revelată în Cartea Lacrimilor.

V.30 este unul important, căci Domnul prevede reacția soției Sale în fața semnelor judecății. Judecata se va apropia la un moment dat de țară. Iuda nu o va putea nega la nesfârșit. Dar ce va face când va vedea că judecata bate la ușă? Domnul prevede că Iuda nu se va căi. Dar ea nici nu va sta nepăstoare. Ea va apela la strategii omenești pentru a scăpa de judecată:

- Și tu, pustiito, ce vei face? Te vei îmbrăca cu cârmâz, te vei împodobi cu podoabe de aur, îți vei sulimeni frumusețea; dar degeaba te vei înfrumuseța: ibovnicii tăi te disprețuiesc și vor să îți ia viața.

Ne aducem aminte de Izabela, care când Iehu a demarat judecata, s-a înfrumusețat și a ieșit pe balcon ca să-l seducă pe Iehu, ca să-l convingă prin frumusețea ei să n-o omoare. Dar Iehu nu a ezitat ci a împlinit judecata Domnului. Dar ce să însemne înfrumusețarea lui Iuda? Să fie o înfrumusețare înaintea Domnului prin reforma exterioară și formalismul religios, să fie o înfrumusețare înaintea Puterilor politice ale vremii prin alianțe și oferte de bani, sau o înfrumusețare înaintea Idolilor acestor puteri prin aducerea de jertfe față de aceștia? Iuda a apelat

la toate aceste trei metode. Domnul prevede că ea va apela la alte mijloace pentru a evita judecata. Domnul o înștiințează că acestea nu vor funcționa, și că deci singura cale de evitare a judecății este CĂINȚA înaintea Sa. Judecata va veni tocmai prin IBOVNICII ei. Într-adevăr, poporul Domnului a slujit idolilor Egiptului, Asiriei, Babilonului și a căutat mereu alianțe cu aceștia. Dar judecata a venit tocmai prin Egipt, Asiria și apoi Babilon. Israel nu a reușit să-și înduplece IBOVNICII să nu o omoare. Pasajele nu fac nici o referire directă la diavol. Dar dacă idolii sunt un NIMIC, cum putea Israel curvi cu Nimicul? Curvia era reală pentru că în spatele idolilor era o lume spirituală reală. Adevăratul Ibovnic era Diavolul, iar aceste este Mincinos și ucigaș de la început și nu vine decât să piardă și să jefuiască. V.31 încheie cap.4 cu imaginea unei nașteri. Dar din durerile nașterii lui Iuda nu apare Mesia, Mântuitorul, ci Ucigașul care o va răpune. Diavolul va căuta mereu să curvească cu soția lui Dumnezeu pentru a-și mări puterea pe pământ și pentru ca apoi să o ucidă pe aceasta.

5:1-2 – Pentru un OM drept voi ierta Ierusalimul

Este exact ceea ce spuneam când comentam 4:28, și anume că în 4:28 izvorăște din glasul dreptății dar care nu e singurul glas din inima Domnului. Căci, iată că nici bine că nu am încheiat capitolul 4 care ne arată că SINGURA cale de izbăvire a Ierusalimului este o pocăință sinceră a națiunii și că orice altă încercare de evitare a judecății este inutilă (4:30-31), și acum Domnul în 5:1 vine El Însuși cu o NOUĂ OFERTĂ: dacă găsiți un singur om drept în Ierusalim, voi ierta Ierusalimul!

Desigur, iertarea trebuie să o înțelegem ca pe o AMÂNARE a judecății ca în alte situații din Vechiul Testament, dar oricum este o ofertă incredibilă după capitolul 4. Căci capitolul 4 ne îngrozește cu VITEZA cu care se apropie de Iuda Nimicitorul neamurilor, și de intransigența hotărârii lui Dumnezeu. Și iată că Domnul este Cel care propune o SOLUȚIE măcar pentru amânarea judecății, măcar pentru ÎNCETINIREA Nimicitorului Neamurilor. Dar de ce să mai fie amânată JUDECATA dacă oricum poporul nu se va căi? Ce sens mai are această ofertă DUPĂ MANASE? Nu mai bine să vină odată judecata și gata!? Dar Dumnezeu nu judecă așa. Oare Dumnezeu mai speră ca în perioada nouă de har în care judecata e amânată poporul să se căiască? Tot ce e posibil. Căci am discutat cu alte ocazii că Dumnezeu este o Persoană ca și noi, și totuși o Persoană infinit diferită de noi. Deci sunt și asemănări dar și imense deosebiri. Și una dintre acestea pare legată de capacitatea lui Dumnezeu de a trăi prezentul ca și cum nu ar ști viitorul. Pe de o parte, El știe mai dinainte TOT ce se va întâmpla. Dar pe de altă parte SPERĂ că poporul Se va întoarce, și este SURPRINS de păcatele acestuia. Cum se împacă cele două caracteristici divine este imposibil de înțeles pentru mintea noastră. Deci din această perspectivă ARE SENS amânarea pedepsei prin acel singur om drept din Ierusalim. În Țefania am comentat că acel OM a devenit IOSIA, din pricina căruia Domnul a iertat Ierusalimul, în sensul că a amânat pedeapsa care trebuia să vină din pricina lui Manase mult mai repede pe pământ. Și dincolo de o NOUĂ ȘANSĂ acordată poporului, pe care Domnul nu o regretă, se pare că Iosia a făcut mai mult decât atât. Se pare că el a oprit un NOU POTOP, și a fost un nou NOE prin care planul Domnului a putut să continue mai departe printr-o rămășiță. În urma lucrării lui Iosia au

apărut ROADE minunate ca Daniel și cei trei prieteni ai săi, ca Ezechiel. Aceștia au fost duși repede în Babilon ÎNAINTE de sosirea judecății finale peste Ierusalim. Acolo în Babilon au și început lupta pentru rezidirea Templului. Și într-adevăr, Ier.5:1 este rostit de Domnul la începutul lucrării lui Ieremia și la începutul reformei lui Iosia. În acel moment se pare că nici Iosia, și nici Ieremia nu erau acel OM DREPT din pricina căruia Domnul putea să ierte Ierusalimul. Dar Iosia a perseverat în căutarea sa de Domnul, în sfințirea și curățirea inimii sale, și a țării, și a găsit apoi cartea Domnului și și-a sfâșiat hainele și s-a smerit înaintea Domnului, și Domnul a iertat Ierusalimul din pricina lui și i-a promis că în timpul vieții sale nu va aduce judecata. Și se pare că într-adevăr Iosia a micșorat VITEZA Nimicitorului din cap.4, căci dacă nu ar fi fost Iosia, Babilonul s-ar fi extins și mai repede, și Babilonul ar fi distrus și mai repede Ierusalimul. Dar IOSIA se pare că a fost acel om drept, care a ÎNCETINIT lucrarea NIMICITORULUI după voia lui Dumnezeu. IOSIA a DEVENIT ACEL OBSTACOL din calea Nimicitorului care a trebuit să fie luat pentru ca acesta să-și poată face deplin lucrarea. Căci taina fărădelegii Babilonului începuse de mult să lucreze. Dar IOSIA i-a stat în cale o vreme. Când IOSIA a fost omorât, obstacolul a fost îndepărtat și lucrarea Nimicitorului s-a realizat. Oare să fie vreo legătură între această imagine și 2 Tes.cap.2?

Oricum observăm că lucrarea Nimicitorului nu e dorită de Dumnezeu, și că chiar AMÂNAREA ei e DUPĂ voia lui Dumnezeu! Și că Domnul se bucură de Iosia și de lucrarea acestuia. Dar într-un fel lucrarea Nimicitorului era necesară ca planul Domnului prin Israel să poată continua. Cel puțin din perspectiva profețiilor lui Isaia, MESIA avea să vină după ce Nimicitorul neamurilor avea să-și facă lucrarea. Iar planul Domnului cu Israel în istorie putea continua DOAR după judecarea acestuia. Deci robia babiloniană era o etapă necesară către sfârșitul mesianic glorios. Cu toate acestea, Domnul NU SE GRĂBEȘTE să ducă poporul în robie. Domnul face tot ce ține de El să AMÂNE măcar lucrarea Nimicitorului. El ar vrea ca planul Său să continue prin ascultarea lui Israel, și Mesia să fie adus prin fidelitatea acestuia. Domnul nu vrea ca planul Său să continue prin măsurile excepționale și prin judecățile Sale înfăptuite din pricina NEASCULTĂRII lui Israel. Și Ieremia, și Iosia, și ceilalți profeți, chiar dacă au înțeles că din pricina neascultării lui Israel, robia babiloniană va fi o etapă necesară ca planul mesianic să continue, măcar prin măsuri excepționale, aceștia nu și-au putut dori GRĂBIREA robiei babiloniene.

În lumina celor spuse, sesizăm o mare DILEMĂ MORALĂ din 2 Tes. cap.2, dilemă pe care din păcate nu am sesizat-o când am studiat cartea. Nici nu puteam, căci încă nu stăpâneam aceste tipare vechi-testamentare, și încă mintea noastră era plină de acele prejudecăți legate de un PLAN prestabilit mai dinainte fără să țină prea mult cont de variabila credințioșiei omului. Și astfel, am considerat perioada lui anticrist ca o etapă normală, necesară, hotărâtă de Domnul în planul Său. Dar am comentat deja că această etapă nu era în sine necesară, la fel cum ducerea în robia babiloniană nu era necesară pentru aducerea lui Mesia în lume prin Israel. Anticrist nu este decât nimicitorul neamurilor născut de această dată de curvia istorică a Bisericii. Dar dacă

Biserica nu curvea, spiritul lui anticrist nu se înmulțea în lume și anticrist nu avea să mai vină niciodată pe pământ.

Și iată deci că dilema celor din vremea lui Ieremia devine și dilema noastră. Dilema e cât se poate de clară în 2 Tes. cap.2. Oare cum de nu am văzut-o când am studiat (dacă am studiat cu adevărat) cartea?

Da, Pavel ne spune clar că ziua Domnului nu va veni înainte de descoperirea omului fărădelegii. Și atunci ar fi LOGIC să credem că trebuie să vină omul fărădelegii (Nimicitorul Neamurilor) ca să poată veni și Mesia! NIMIC mai FALS! Dacă în timpul vieții lui Isus, Israel se căia, Mesia înnoia toate lucrurile. Dacă în Fapte 2-3 după Rusalii, Israel se căia ca națiune Dumnezeu Îl trimitea pe Isus să înnoiască toate lucrurile! (Fapte 3:19-21).

Și imediat Pavel ne vorbește de CEVA ce-l oprește ca să NU se descopere DECÂT la vremea lui. Deci acest CEVA este CEVA BUN, care împiedică un MARE RĂU să se manifeste pe pământ! Și vai de lume dacă acest mare rău se va manifesta ÎNAINTE de vremea lui. Iar taina fărădelegii a și început să lucreze, cu gândul de a aduce în istorie acest mare rău CÂT mai repede. Trebuie numai ca CEL care o oprește acum să fie luat din drumul ei. Deci grăbirea zilei Domnului nu ÎNSEAMNĂ ÎN SINE și grăbirea venirii lui anticrist. Noi, ca Biserică, trebuie să facem tot ce ține de noi, ca Evanghelia să fie dusă la marginile pământului prin credințioșia noastră, și anticristul să nu mai vină NICIODATĂ pe fața pământului. În acest sens trebuie să ne dorim grăbirea venirii zilei Domnului, pe linia ascultării, pe linia planului inițial al Domnului care ar suna la fel ca în vechime: poporul Meu va asculta, Israel va fi făcut gelos, și Mesia va reveni! Pe această linie trebuie să ne dăm toate silințele ca să grăbim venirea zilei Domnului! Dar Noul Testament prevede că după cum o bună parte din Israel a fost infidel, la fel, o bună parte din Biserică se va lepăda de credință și va repeta tragedia Ierusalimului apostat. Și din acest adulter va izvorî lucrarea lui anticrist. Și revenirea lui Mesia va avea loc ca și prima sa venire, nu prin ascultarea poporului Domnului și pe linia îndurării, ci pe linia judecății, și prin măsuri excepționale, și, dacă vreți, **prin AMPLIFICAREA suferinței rămășiței credincioase!**

Deci ce este în inima Domnului cu privire la revenirea lui Mesia? Desigur El Își dorește NESPUS ziua ÎNNOIRII TUTUROR lucrurilor. Dar El Își dorește și ÎMPLINIREA acelei zile pe linia ÎNDURĂRII: Biserica să asculte, Israel să se căiască, și de ce nu și Neamurile să răspundă Evangheliei! Poate că pe această LINIE a ÎNDURĂRII vrea Domnul să grăbească revenirea Sa! Dar iată că Biserica ca Trup Universal nu este fidelă, Evanghelia nu a ajuns la marginile pământului nici după 2000 de ani, iar Israel nu este gelos, ci scârbit de ororile făcute în Numele lui Isus și posibile în istorie prin adulterul Bisericii. Și acum ce este în inima Domnului față de revenirea Mirelui? Căci toate datele arată că revenirea Sa e posibilă doar pe LINIA JUDECĂȚII și a măsurilor excepționale. Și acest lucru e profețit de Pavel și de Apocalipsa din sec.I, la fel cum robia babiloniană fusese de mult profețită de Isaia. Dar Domnul trăiește prezentul istoric după cum am spus. Oare pe linia judecății ÎȘI MAI dorește El așa de mult grăbirea zilei Domnului? Sau inima Sa este ca în Ieremia dorind mai degrabă AMÂNAREA unui astfel de

final? Și în acest sens, ascultarea noastră ca a lui Iosia va amâna mai degrabă un astfel de final în loc să îl grăbească? Dar până când? Desigur lucrarea fărădelegii trebuie amânată măcar PÂNĂ la vremea ei dacă nu poate fi anulată de tot. Dar când este vremea ei? Când răbdarea Domnului față de Biserică va ajunge la capăt așa cum a ajuns răbdarea Domnului față de Iuda? Atunci în contextul neascultării Bisericii ca Trup Universal ce sens mai are conceptul de grăbire a zilei Domnului? Petru ne spune totuși ce fel de oameni AR TREBUI să fim noi ca să grăbim? AR TREBUI – bine spus! Dar dacă NU SUNTEM cum ar TREBUI? Dacă MAJORITATEA din TRUP nu e cum ar TREBUI? Atunci ce TREBUIE să facă RĂMĂȘIȚA credincioasă? Ea nu poate grăbi singură, dar poate amâna JUDECATA TRUPULUI și lucrarea Nimicitorului? Oare acesta e de fapt rolul nostru acum și aici? Oare cum operează în lumea spirituală Biserica ca Trup Universal? La fel ca NAȚIUNEA Israel? Oare sunt și diferențe? Nu este o ecuație mai complexă și mai complicată decât cea a revenirii Domnului. Cine o pricepe din primii ani de credință, și celui care-i îi este foarte clară probabil că nici nu a început cercetarea tainei ei. Este ca o ecuație matematică COMPLEXĂ cu un număr IMENS de VARIABLE care trebuie PROCESATE SIMULTAN. Și doar când se cunosc TOATE VARIABLELE și sunt procesate SIMULTAN se realizează SOLUȚIA, REZULTATUL, ARMONIA. În cei 18 ani de studiu tot descopăr noi variabile din ecuație, dar încă sunt departe, când încerc să le procesez simultan încă dă EROARE! Aceasta înseamnă că MAI LIPESC și alte variabile, desigur ascunse cu grijă în cărțile pe care încă nu le-am aprofundat. Acum nu pot decât să fiu atent la variabilele ascunse în cartea Ieremia și să încerc să le introduc și pe ele în ecuație. Oare ce minunată va fi ziua când voi apăsa pe buton și nu va mai da EROARE, ci va da o Soluție. Desigur Soluția trebuie și ea aprofundată apoi, căci cunoaștem doar în parte, dar să ajungem la acea maturitate apostolică care nu se oprește din cunoaștere dar are totuși o BAZĂ SOLIDĂ; către acea BAZĂ tindem noi acum cu disperare. Încă 5-7 ani? ...Dar vor trece ca o zi, căci iubim mult! În această căutare operăm desigur cu modele posibile, construim ipoteze, facem acele erori necesare oricărui proces de cunoaștere. Important este să nu ne oprim, să fim atenți la ce este SCRIS în TOATĂ Scriptura și să ne lăsăm purtați, corecți, provocați de cercetarea revelației.

În lumina celor scrise cum să ne poziționăm inima față de revenirea Domnului? Să creștem în dragoste și să răspândim Evanghelia spre marginea lumii în nădejdea că Domnul va reveni fără să mai apară pe scenă Nimicitorul neamurilor. Căci însăși fidelitatea noastră față de Hristos lucrează ÎMPOTRIVA măririi puterii duhului anticristic pe pământ. Cu toate acestea, Pavel ne spune că o parte din Biserică va fi infidelă și va face posibilă lucrarea anticristului, lucrare care nu e dorită de Domnul pe pământ. Și de-abia după lucrarea acestuia Domnul va reveni. Și aici este marea întrebare? Rămășița credincioasă mai poate grăbi venirea Domnului sau pur și simplu trebuie să aștepte acel moment când răbdarea Domnului față de Biserică se va sfârși și Domnul va lăsa din nou în istorie pe un Nimicitor al neamurilor? Îndemnul din epistolele lui Pavel ne sugerează că lucrarea Domnului continuă prin rămășiță. Într-adevăr, în 1,2 Tesaloniceni, în epistolele care prevăd lucrarea anticristului, Pavel îi îndeamnă pe tesaloniceni să sporească în iubire și să aștepte activ pe Domnul! În Romani (care e scrisă DUPĂ 1,2 Tesaloniceni), Pavel își continuă cu foc lucrarea de a duce Evanghelia spre marginea pământului

și de a-I pregăti Domnului un norod sfânt dintre Neamuri care să stârnească gelozia Domnului. Deci se pare că asemenea lui Daniel în Babilon, rămășița credincioasă a Bisericii are un rol ACTIV în grăbirea zilei Domnului. Ea nu trebuie să aștepte un moment istoric când răbdarea Domnului față de Biserică se va epuiza. Ea este chemată să se implice activ și să împlinească marea trimitere. Ea trebuie să se pregătească cu foc pentru ultima confruntare din istorie. În cele din urmă perseverența lui Daniel în mijlocire a chemat peste el încercarea de foc cu groapa cu lei. Deci, după acest tipar perseverența rămășiței va chema peste ea ultima cernere din istorie, cernere care o va curăți și mai mult și va duce la realizarea pleromei neamurilor (numărul deplin al Neamurilor din Romani 11).

Să construim următorul posibil model. Sunt două planuri: planul lucrării rămășiței credincioase și planul curviei Bisericii infidele. Primul duce către pleroma neamurilor, al doilea către nașterea lui anticrist în istorie. Ambele planuri trebuie să atingă un anumit prag pentru ca obiectivul final să fie realizat. Acum va fi vorba doar de o COINCIDENȚĂ istorică, și anume Domnul PREVEDE că pragul așteptat al fidelității rămășiței credincioase va fi atins când pragul așteptat al curviei Bisericii infidele va fi atins și el? Cu alte cuvinte se prevede că momentul apropierei de PLEROMA Neamurilor va COINCIDE cu momentul lucrării lui anticrist în istorie? Ar fi ceva de genul: dacă Biserica credincioasă atinge pragul de 90% curățire atunci drumul spre pleroma neamurilor intră pe ultima sută de metri, dar dacă adulterul Bisericii atinge pragul de 90% devine operantă domnia lui anticrist în istorie? Și astfel, cel rău încearcă să atingă cât mai repede acest prag de 90% adâncind și mai mult Biserica în păcat. Duhul Sfânt dorește să atingă celălalt prag curățind și mai mult Biserica. Dar o parte din Biserică lucrează spre atingerea primului prag și o parte spre atingerea celui de al doilea prag; oare cele două variabile nu se influențează reciproc și ÎN TIMPUL PROCESULUI? Cu alte cuvinte, curățirea unui credincios nu contribuie simultan la atingerea primului prag și la încetinirea atingerii celui de al doilea prag? Și nu se întâmplă exact INVERS prin necurăția unui alt credincios? Și oare Pavel nu face decât să prevadă în 2 Tes. cap. 2 că cele două praguri vor fi atinse SIMULTAN? Și astfel va avea loc la FINAL nu doar pedepsirea Bisericii prin anticrist, dar și confruntarea acestuia cu o rămășiță extrem de credincioasă, confruntare din care se va grăbi realizarea pleromei neamurilor? Și desigur, după cum cel rău a sperat, a crezut că Iov sau Hristos va ceda ispitei, el crede și că rămășița de la sfârșit va ceda ispitei. El înțelege că dacă aceasta nu va ceda, pleroma neamurilor se va realiza și va urma înfrângerea sa finală. Dar el crede că va ceda și prin lucrarea lui anticrist nu își propune ca IOV să fie curățit, ci dimpotrivă ca acesta să se lepede de Domnul și revenirea Mielului să fie din nou împiedicată, și dacă se poate, pentru totdeauna!

Oare este valid acest model? Oare ne ajută să ne poziționăm corect față de revenirea Domnului? Astfel, prin sfințirea noastră lucrăm și la grăbirea venirii Domnului, dar și la oprirea lucrării Nimicitorului neamurilor în istorie? Totuși, Domnul ne spune că din pricina necredincioșiei unei părți a Bisericii, această lucrarea va avea loc totuși și va coincide cu ultima etapă din împlinirea pleromei neamurilor. De aceea are sens să urmăm cu toată inima îndemnul lui Pavel de a ne sfinți și de a crește în iubire în așteptarea Domnului. Căci această

sfințire lucrează la grăbirea zilei lui Dumnezeu și la oprirea tainei fărâdelegii. Domnul însă ne înștiințează mai dinainte că până la urmă taina fărâdelegii va reuși până la urmă zămislirea în istorie a lui anticrist. Și atunci sfințirea noastră reușește doar să AMÂNE acest moment, la fel cum a reușit IOSIA. Dar nu e puțin lucru. Căci și AMÂNAREA are un rol esențial. Căci la fel cum, dacă se atinge pragul luminii înainte să se atingă pragul întunericului, istoria se încheie fără că cunoască vreo lucrare a lui anticrist; la fel, dacă pragul întunericului se atinge mai înainte să se atingă pragul luminii, atunci revenirea Domnului e amânată pentru multă vreme, aproape chiar blocată. Deci are sens să ne sfințim ca Iosia măcar pentru AMÂNAREA lucrării lui anticrist în istorie. Căci când acesta va apărea în istorie și când îl vom recunoaște, acest fapt va fi un motiv de tristețe și nu de bucurie. Căci va fi dovada infidelității bisericii și semnul ce anunță pedepsirea acesteia. E adevărat că SIMULTAN ne va semnala și că revenirea Domnului e aproape și că rămășița e pregătită pentru o confruntare finală, și din această pricină devine și un motiv de bucurie. Dar preferam ca semnul revenirii Domnului să fie altul, și nu acesta. Nici ridicarea Nimicitorului Neamurilor sau al cornului mic din Daniel nu era un motiv de bucurie pentru profeți și pentru cei credincioși, chiar dacă continuarea planului mesianic avea să aibă loc DUPĂ lucrarea acestora. La fel trebuie să reacționăm și noi față de lucrarea lui anticrist. Nu este o etapă necesară. Este o lucrare a răului pe care noi am produs-o. Ce am relatat în aceste rânduri este doar un model posibil. Vom lăsa să fie testat, corectat, validat, curățit de anii de studiu ce vor urma. În lumina acestui model să recitim pasajul din 2 Tesaloniceni:

1. Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților,
2. să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar.
3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărâdelegii, fiul pierzării,
4. potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.
5. Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?
6. Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui.
7. Căci taina fărâdelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei.
8. Și atunci se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.
9. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri

mincinoase

10. și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.

11. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună,

12. pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiure, să fie osândiți.

13. Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.

14. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.

15. Așadar, fraților, rămâneți tari și țineți învățăturile pe care le-ați primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră.

16. Și însuși Domnul nostru Isus Hristos și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o bună nădejde.

În acest pasaj:

- Pavel vorbește despre lepădarea de credință, dar nu o detaliază și nici nu afirmă că este un element cauzal pentru lucrarea omului fărădelegii;
- Lucrarea omului fărădelegii este prezentată nu ca o pedeapsă specifică pentru Biserică, ci ca o pedeapsă pentru cei ce sunt pe calea pierzării (adică petru lume în general, dar desigur aici se poate include și Biserica ce trăiește în spiritul lumii).
- Pavel ne spune totuși că omul fărădelegii va intra (se pare că cu succes) în Templul lui Dumnezeu. Dacă el va intra cu succes în Biserică, atunci desigur el devine în primul rând o unealtă a pedepsei pentru Biserica ce trăiește în spiritul lumii și apoi pentru lume.
- Pavel ne vorbește despre cel ce-l oprește pe anticrist să se descopere doar la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie NUMAI ca cel ce o oprește ACUM să fie luat din drumul ei, și ATUNCI, imediat după ce acel ceva este luat, se va și arăta acel Nelegiuit. Pavel ne sugerează clar că diavolul vrea să înceapă lucrarea omului fărădelegii cât mai repede în istorie. Totuși este ceva, cineva care ÎMPIEDICĂ această lucrare și o oprește ca ea să se descopere DOAR la vremea ei. Dar ce înseamnă DOAR la vremea lui? În planul lui Dumnezeu se pare că este o vreme a lui. Și intenția divină este ca acest om al fărădelegii să se descopere doar în această vreme. Deci nu e bine să se descopere mai devreme. Și atunci Domnul a pus

o PIEDICĂ acestei lucrări ca ea să nu se descopere decât la vremea ei. Când piedica va fi luată, se va descoperi și omul fărădelegii. Dar Pavel nu ne spune cine este cel care oprește taina fărădelegii. Doar spune tesalonicenilor: *Și acum* (după ce ați citit toate acestea) *ȘTIȚI BINE ce-l oprește!* Dar, Pavel, tesalonicenii știau puține și înclinau să creadă că ziua Domnului a și venit chiar! Cum de poți fi sigur că ei știu bine un lucru căroră nouă, după zeci de ani de studiu, ne vine așa greu să îl înțelegem! Desigur, Pavel le explicase acest lucru când le-a vestit Evanghelia prima dată și de aceea face referire la el, căci era proaspăt în memoria lor. Dar de ce nu-l menționezi Pavel? Singura explicație ce pare să stea în picioare și pe care am analizat-o când am studiat 2 Tesaloniceni e legată de DISCREȚIA lui Pavel în contextul social-politic din secolul întâi. Și am spus că ar putea fi vorba de stat, întrupat la cea vreme de Roma. Cu alte cuvinte, statul este o orânduire pusă de Domnul care împiedică lucrarea fărădelegii. Anticristul va desființa această formă de stat și va promova ceva cu totul nou, ceva total împotriva legilor morale, căci orice stat promovează în parte și anumite legi morale. Dar desigur nu poate STATUL pământesc să împiedice lucrarea tainei fărădelegii din văzduh. Căci orânduirile pământești sunt doar o formă de manifestare a bătăliilor din locurile cerești, ne arată cu claritate cartea Daniel. Unei forțe spirituale i se poate opune tot o forță spirituală. Este desigur VOIA LUI DUMNEZEU. Dar adesea aceasta se manifestă prin credințioșia poporului său. În lumina cărții Ieremia și a cărții Daniel ce a ÎMPIEDICAT și AMÂNAT lucrarea Nimicitorului neamurilor și a cornului celui mic a fost ceva spiritual: neumplerea păcatului fărădelegii poporului lui Dumnezeu și evlavia rămășiței credincioase de tip Iosia. În mod logic, în Noul Legământ credințioșia Bisericii este cea care împiedică, amână, descoperirea omului fărădelegii. Dar Pavel nu menționează acest lucru direct. De ce? Îi era greu să mai adauge aceste două cuvinte (credințioșia Bisericii) care nu erau în nici un fel compromițătoare pentru contextul social-politic al sec.I? De ce nu a spus clar: și acum știți bine ce-l oprește să nu se descopere decât la vremea lui, și anume *credințioșia rămășiței Bisericii* sau *neumplerea paharului fărădelegii Bisericii!* Dar Pavel nu adaugă aceste cuvinte. Și apoi nici formularea din v.7 nu se potrivește cu teoria de mai sus. Pavel pare a vorbi de ceva simplu și clar care putea fi identificat de tesaloniceni și să le confirme că încă ziua Domnului nu a venit. La fel cum nedescoperirea omului fărădelegii era un lucru VIZIBIL și CLAR care-i ajuta să înțeleagă că ziua Domnului nu a venit încă, și acest element din v.6 și 7 trebuia să joace același rol. Și din acest punct de vedere, Pavel s-ar putea referi la statul de tip roman în care mai erau promovate legi morale. Cu alte cuvinte, Pavel să nu se referă la OBSTACOLUL complex din lumea văzduhului (dar nici să-l nege!) ci să facă apel doar la forma de manifestare vizibilă a acestuia, care-i răspundea nevoii tesalonicenilor. Să ne aducem aminte că Pavel nu a stat mult în Tesalonic. Faptul că a insistat în discuțiile cu ei pe escatologie s-ar putea datora și contextului cultural al

Tesalonicului, care după datele pe care le avem, era gazda unor teorii și a unui mare interes despre sfârșitul lumii. Pavel s-ar fi folosit de acest context pentru a le vesti Evanghelia, și astfel făcându-se tesalonicenilor, a insistat mai repede și mai mult pe partea escatologică a Evangheliei. Să ne aducem aminte de asemenea că în Tesalonic (vezi pasajul din Fapte 17) Pavel a fost acuzat că vestește un alt împărat și anume Isus și că este deci împotriva orânduirilor Romei. Și poate că în acest context Pavel le-a explicat că STATUL în forma sa actuală este o orânduire venită de la Domnul și trebuie respectat (vezi Romani 13), și că el în forma sa de manifestare actuală este o PIEDICĂ în calea manifestării lui anticrist OMUL total împotriva legilor, a cărui stăpânire va fi total diferită de ce a fost înaintea lui, și care va desființa vremile și legile. Într-adevăr o asemenea interpretare se potrivește cu ceea ce ne spune Daniel despre împărăția a patra sau despre cornul cel mic. Și înaintea cornului celui mic sunt FIARE rele și cumplite. Cu toate acestea Daniel este intrigat în mod special de ultima FIARĂ care are ceva cu totul special față de celalalte. Cu alte cuvinte întruchipează o formă a răului mult mai mare, șocant de mare. Și Daniel 7:7 ne spune că era **CU TOTUL DEOSEBITĂ de TOATE fiarele de mai înainte**. Această idee este întărită în 7:23-25. ***Ea se va deosebi de TOATE celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt, și se va încumeta să schimbre vremile și legea...*** Dar și celelalte împărății erau fiare rele. Ultima însă e cu totul deosebită. Deci, în concluzie, Pavel în 2 Tes.cap.2 se poate referi la statul roman ca element vizibil ce împiedică manifestarea omului fărădelegii în istorie, aceste element vizibil fiind relevant pentru nevoile tesalonicenilor. Căci Pavel nu dezvoltă aici o teologie complexă despre anticrist, ci doar îl aduce în discuție pentru a-i ajuta pe tesaloniceni să nu creadă că ziua Domnului a și venit chiar, căci omul fărădelegii nu s-a descoperit încă în istorie, și nici acel lucrul VIZIBIL care-i împiedică manifestarea nu a fost luat din drumul ei. Cele două argumente fac casă bună împreună, căci argumentul lui Pavel are sens doar DACĂ tesalonicenii nu confundau pe omul fărădelegii cu Împăratul Roman care era idolatru, care porunca să i se aducă jertfe ca unui dumnezeu, care tolera adesea prigoanele inițiate de iudei împotriva creștinilor. Deci nu era suficient ca Pavel doar să sublinieze că ziua Domnului nu va veni înainte să se manifeste lucrarea omului fărădelegii. El trebuie să arate că acest om al fărădelegii nu a venit încă și nu poate fi confundat cu împăratul roman, chiar dacă acesta se considera zeu vrednic de închinare și prigonește pe credincioși. De ce? Căci împărăția fiarei este CU TOTUL deosebită de TOATE celelalte. Ea întruchipează o formă de manifestare a RĂULUI șocantă, fără precedent. Ea marchează un APOGEU de manifestare a RĂULUI. Și acest Rău este prea mare pentru a se putea manifesta printr-un stat în care mai există un respect pentru lege, moralitate, etc. De aceea, statul de tip roman trebuie îndepărtat ca OMUL împotriva oricărei LEGI și care se va ridica mai presus de

ORICE este vrednic de închinare să se poată manifesta. Astfel, înțelegem de ce anticristul nu trebuie să fie indetificat cu dictatori din istorie de tip Stalin sau Hitler. Desigur, ei au întrupat ceva din chipul omului fărădelegii, dar au fost doar mici copii față de acesta. Când va apărea în istorie forma răului manifestată de el va fi atât de mare față de TOȚI cei dinaintea lui, încât va putea fi identificat fără îndoieli de copiii luminii. Aceștia VOR ȘTI că acel om este anticristul. Ei nu se vor întreba: oare e el? Vor ști prin călăuzirea Duhului prin Scripturi și prin APOGEUL răului pe care acesta îl va întrupa. Dacă toți dictatorii și anticriștii din istorie au fost doar palide umbre ale anticristului, oare ce va fi acesta? Daniel avea motive întemeiate să se îngrozească în vedeniile sale și să fie mai atent la imaginile despre fiară chiar față de cele despre Fiul Omului!

- Aceste argumente de mai sus erau accesibile și relevante pentru tesaloniceni. Toată construcția se potrivește de minune cu contextul din Fapte 17 și răspunde foarte mulțumitor la întrebarea DE CE Pavel NU menționează care era acel CEVA care trebuia îndepărtat. În același timp, Pavel nu exclude că acel ceva vizibil de care el vorbește să nu ascundă în spate alte cauze mai profunde. Desigur, statul e o piedică împotriva lucrării lui anticrist și va fi luat din calea lui. Dar cine ȚINE încă statul ca PIEDICĂ împotriva lui anticrist? Statul nu are o forță în sine. Longevitatea sa în istorie ține de ce se întâmplă în sfatul străjerilor de sus. Pavel ne îndeamnă să ne rugăm pentru împărați și dregători ca să putem duce o viață pașnică. Deci Biserica e chemată să se roage pentru o ordine socială în care Eavngheia să poată fi trăită și vestită. Deci mijlocirea Bisericii este ÎMPOTRIVA desființării statului și ÎMPOTRIVA manifestării omului fărădelegii în istorie. El pare a fi într-adevăr RODUL curviei Bisericii Universale de-a lungul secolelor. Și cât de infidelă a fost Biserica! Și deja la câți monștri ai răului a dat naștere! Dar oare cum va arăta Monstrul final creat de toate infidelitățile Bisericii dintr-o perioadă de măcar 2000 de ani? Mi-e groază să mă gândesc ce Monstru am zămislit. La crearea lui am participat cu TOȚII. Fiecare dualitate, fiecare judecată, fiecare gând rău din inima noastră a CONTRIBUIT la zămisirea acestei fiare. Ea nu va fi decât produsul curviilor noastre. Toți suntem vinovați și responsabili de apariția acestei Fiare. La fel cum adulterul lui David a creat monstrul de Absalom, la fel adulterul nostru va crea Fiara de la finalul istoriei. Vai de cei ce o vor vedea! Căci când o vom vedea, vom ști că NOI AM creat-o, și cât de mare este VINA noastră! Vom plânge cu amar și ne vom pocăi în sac și cenușă pentru cea mai mică dualitate pe care am păstrat-o în inima noastră. Atunci vom vedea că atunci când am spus: *dar ce mare rău fac dacă nu sunt chiar cu toată inima pentru Domnul în acest domeniu?* ne-am înșelat amarnic. Atunci vom vedea cât de grave au fost toate acele alegeri mici când ne-am mulțumit cu puțin, când am plecat pentru bani în alt oraș zicând că și Domnul e acolo și că nu ne lepădăm de El, când ne-am permis zile, săptămâni, ani când să nu mijlocim pentru împărați și dregători, când am spus în inima noastră: *se poate și*

asa! Domnul va înțelege și va ierta! ATUNCI vom pricepe cât de grave au fost toate aceste mici alegeri aparent mici și nevinovate. Ele nu ne-au rupt relația personală cu Domnul, dar au contribuit substanțial la nașterea lui anticrist în istorie. O, și atunci, vom plânge ca în Valea Meghidonului... Ne vom căi cu amar pentru cea mai mică dualitate... Văzând monstrul pe care l-am creat ne vom căi pentru cea mai mică dualitate și vom plânge cum plânge cineva pe singurul său fiu. Dar va fi deja prea târziu... Fiara își va face lucrarea, iar noi, ca Ezechia de altădată împresurat în Ierusalim de Monstrul asirian creat și împuternicit de alianțele sale și ale poporului Său cu Egiptul și cu idolii, vom striga desperați după Domnul sperând că în marea Sa îndurarea ne va izbăvi pe ultima sută de metri de Monstrul pe care noi l-am creat și l-am chemat să intre în istorie! Și în acele zile de groază cumplită, cei mai mulți vor fi amăgiți de omul fărădelegii, puțini vor fi cei ce se vor trezi ca Ezechia din împietrire și vor duce o luptă intensă între VINOVĂȚIE și SPERANȚA că mai există pentru ei iertare și izbăvire, iar și mai puțini vor fi Isaia, care vor suporta prigoana Monstrului creat de frații lui, care nu se vor teme de acesta și care vor încuraja pe frații care se trezesc că mai există har, iertare și putere de la Domnul pentru a sta în picioare înaintea prigoanei Omului fărădelegii. La fel ca în toate veacurile cheia istoriei va fi în mâna lui Isaia, adică în mâna rămășiței credincioase....

Zăresc acele zile și mă înfior... Mă tulbur și inima mă doare înlăuntrul meu... Văd Nimicitorul cum se ridică deja din tufarul său... Îi văd chipul hidos, ura, puterea, seducția și mă înfior, căci așa ceva nu s-a mai văzut sau auzit pe pământ.... Și în puterea sa recunoasc toate păcatele și dualitățile mele... le văd... sunt toate acolo pe chipul său, și din ele își extrage seva și ura! Zăresc groaza copiilor Domnului care se vor trezi în acele zile, dar văd pe chipul lor atâta vinovăție și rușine; ei nu cred că mai pot fi iertați, ei nu cred că mai au vreo șansă în fața Fiarei, căci își dau seama că e Monstrul pe care ei l-au zămislit în istorie. Nu e o încercare, nu e un test: e o pedeapsă. E consecința curviilor noastre ale tuturor. Și răul nu poate fi oprit după cum nici răul produs de Manase nu a mai putut fi oprit prin căința acestuia... Doar căința ÎNTREGULUI popor mai poate opri răul... dar aceasta nu avea loc. Dar ce pot face acum, o, Domnul meu? Căci am păcătuit mult înaintea ta... Ce pot face acum? Mă căiesc și plâng cu amar înaintea Ta pentru toate păcatele mele din ziua când m-ai zămislit în pântecul mamei și până azi. Îmi cer iertare în Numele Fiului Tău și cer vindecare! Și Tu promiți că păcatul mărturisit este iertat... și dacă păcatul unei țări poate fi iertat într-o singură zi, atunci și păcatul inimii mele duale poate fi iertat astăzi... Și odată iertat, el își pierde puterea de lucru în inima mea.... Dar semințele răului semănate de sufletul meu își pierd prin pocăință puterea de lucru în văzduh? Își pierd ele oare puterea de lucru în inima fraților și a oamenilor în care le-am semănat fără să știi? Căința lui David a oprit lucrarea răului în viața sa, dar nu și în a copiilor săi... Doar căința acestora ar fi oprit procesul în dreptul lor... O, Doamne, nu vreau doar să fiu iertat și smuls de sub autoritatea semințelor răului produse de inima mea preacurvară, dar aș vrea atât de mult să anulezi puterea de germinare a acestor semințe din văzduh! E cu puțință

acest lucru, Doamne? Căci văduhul își extrage seva din inima noastră! Îmi dau seama cu amar că semințele răului produse de viața mea vor continua să trăiască în INIMA celor ce nu se căiesc de ele și vor continua să alimenteze puterea Fiarei care se naște sub privirile noastre! O, cât de mare e vina robului Tău, și cât de mult rău am făcut! Toate păcatele mă năpădesc și iată că ele sunt mai multe decât firii capului meu... Suflul meu se jelește și se îmbracă în rușine și ocară.... căci nu pot opri în istorie RĂUL pe care deja l-am produs... Demonii chemați din adânc prin curviile inimii mele încă bântuie liberi și plini de putere pe fața pământului... Eu i-am eliberat! Eu am deschis fântâna adâncului! Eu am chemat în istorie îngerii de la Eufrat! Și căința mea nu-i mai poate opri... căci ei și-au găsit loc și în multe inimi; cu toate acestea nu mă voi opri din rugă, Ție care toate lucrurile îți sunt cu PUTINȚĂ; ci te voi ruga ca să privești acum toate semințele răului născute în istorie prin păcatele mele.... să vezi acolo unde sunt în inimile multor oameni pe care nici nu-i cunosc.... și astăzi, printr-un har special, prin harul revărsat pe drumul Damascului Tu să dai lumina CĂINȚEI tuturor oamenilor în care cresc semințele răului aduse de mine! Și chiar în această clipă ei să se căiască înainta ta de acele rele și toată puterea acestor semințe să fie alungată! Toți demonii să fie trimiși înapoi în adânc și Îngerii de la Eufrat opriți! Nici unul din ei să nu mai umble slobod pe fața pământului! Îți cer acest lucru în Numele Fiului Tău! Ți-l cer căci mă încred deplin în bunătatea și îndurarea Ta! Ți-l cer pentru că eu trebuie să ți-l cer! Ți-l cer pentru că știu că prin harul Tău nu am ajuns în starea lui Manase, ci tot prin harul Tău m-am căit degrab de fiecare păcat de care Tu m-ai înștiințat... Știu că a mea căință nu poate produce căință în inima ÎNTREGULUI TĂU popor.... dar îți cer acest lucru azi.... căci pedepsele Tale au curs șuvoi peste mine.... să cadă peste mine, dar nu peste poporul Tău, căci ce vină are El? Astăzi să fie prin harul Tău fără margine o zi a elberării, o zi în care să pot începe o altă viață, în care să-mi fie cu adevărat groază de rău, să mă căiesc degrabă de celele mai mici greșeli, și să primesc zilnic vindecarea Ta prin Duhul Tău. Și Tu ai promis că dacă rămânem în Tine, vom rodi spre gloria Tatălui și nu spre gloria întunericului... Vreau de azi să rămân doar în Tine... Știu că nu înseamnă să fiu perfect, ci că înseamnă să mă cufund și mai smerit și mai zdrobit înaintea crucii Fiului Tău.. Ascultă azi ce-ți cer, căci mare e puterea Ta și Tu nu poți disprețui o inimă zdrobită și un duh mâhnit.... curățește-mă și izbăvește-mă de VINA sângelui vărsat ca atunci când Fiara își va începe lucrarea să nu mă las tulburat de Puterea ei alimentată de noi, ci mai degrabă să pot încuraja pe copiii Tăi care se vor trezi ca Ezechia... Să-i pot mângâia, să le pot vorbi despre ieratarea și iubirea ta, despre cum acum când s-au întors la Tine nu mai au de ce să se teamă, ci că Tu ești de partea lor și nu împotriva lor, și vei lupta alături de ei CHIAR împotriva Monstrului pe care ei l-au creat... Vindecă-mă, curățește-mă ACUM ca ATUNCI să pot duce leacul vindecării copiilor Tăi... ascultă din ceruri ruga mea și ea să ajungă la scaunul Tău de domnie... ascultă ce îți cer azi, și-ți promit că în acele zile, prin puterea Ta voi putea mângâia pe poporul Tău... Da, îți promit că după ce mă vei asculta cu privire la ce Îți cer azi, voi mângâia cu iubirea Ta pe poporul Tău... și când Rabșache îi va învinovăți cu păcatele lor cele multe, eu îi voi mângâia... Doamne, promit că prin puterea Ta nu-i voi mostra de fel, nu le voi spune nici măcar din priviri: Vezi, din pricina ta s-a creat acest monstru pe fața pământului care acum mă chinuie și pe mine... Nu, nici măcar din

priviri....Le voi spune IUBIREA TA, le voi spune vorbe dulci, duioase, le voi rosti cele mai frumoase șoapte de mângâiere care au fost rostite vreodată... Cum m-ai mângâiat Tu, așa îi voi mângâia eu... Îi voi strânge la piept așa cum Tu m-ai strâns, îi voi lua în brațe, și voi suferi cu bucurie, fără să cârtesc măcar vreodată prigoana pe care necăința lor a adus-o în istorie... Nu voi vrea să plec din Ierusalimul înconjurat... ci vor suferi cu bucurie alături de ei... Când Rabșache îi va învinovăți cu păcatele lor cele mari și multe... eu le voi spune: Care păcate? Căci nu-mi mai aduc aminte de ele! Când Rabșache le va arăta cât de urâți sunt din pricina păcatelor lor... Eu le voi spune cât de frumoși sunt în Tine acum când s-au căit... Când Rabșache le va spune că Tu i-ai abandonat, căci păcatul lor e prea mare să fie iertat, că Tu i-ai uitat, și lepădat pt totdeauna și că Tu lupți împotriva lor și că Tu l-ai ridicat pe Omul fărădelegii ca să-i nimicești.... O, eu le voi spune prin Duhul Tău că Tu îi ții în brațe cu nespusă bucurie, că Tu i-ai așezat în carul Tău de biruință, că Tu îi păzești ca pe Lumina ochilor Tăi, da, ca pe lumina ochilor Tăi, le voi spune că Tu ești de partea lor și atunci cine va fi împotriva lor? Le voi spune tot ce Tu m-ai învățat și mă înveți.... Îi voi strânge la piept cu îmbrățișarea mea și când vor privi la chipul meu în care nu se va vedea nici mai mică umbră de răceală, de reproș, de mânie, de judecată, ci doar o dragoste pură, și fără pată, adică dragostea Ta.... căci cum Tu m-ai iubit așa îi voi iubi și eu.... Nu mă voi alia cu Vrăjmașul și nu-i voi judeca... Ca Isaia de altă dată nu-i voi reproșa lui Ezechia că nu m-a ascultat și că a făcut alianța cu Egiptul, ci voi mijloci pentru Ezechia și-l voi încuraja și pe Ezechia să mijlocească înaintea Ta! Doar împlinește ce ți-am cerut azi.... Va fi o onoare pentru mine să simt biciul Prigonitorului zămislit din alianțele lor, căci și Isaia a suferit în cetate în fața Asupritorului... Nu mă voi plânge, și nu voi cârti, ci voi suferi cu drag ocară alături de poporul Tău, căci și Tu ai suferit ocară mea pe cruce... Nu mi-ai spus niciodată ce mult ai suferit din pricina mea... Nici eu nu le voi spune.... Tu nu mi-ai amintit niciodată de rănile iadului făcute în sufletul tău de păcatele mele.... Nici nu ai regretat vreodată că ai trecut pe acolo... Pe acest drum vreau să pășesc și eu prin puterea Ta!

În plan spiritual, alături de voia suverană a lui Dumnezeu, din legitățile spirituale pe care le întrezăresc acum, doar rămășița credincioasă a Bisericii poate împiedica, amâna lucrarea Nimicitorului. Rămășița credincioasă ar juca un rol asemănător cu cel al lui Iosia de altă dată. Dar rolul lui Iosia e unul TEMPORAR, și Iosia nu poate amâna la nesfârșit Judecata prin Nimicitorul Neamurilor. Acesta va veni, căci Biserica ca Popor nu se va trezi sau căi după cum nici Israel nu a făcut-o. Dar care scopul amânării? Să nu se descopere decât la vremea ei... În timpul lui Iosia se naște Daniel.... după cum pe vremea lui Samuel se naște David.... Prin David inima poporului ca NAȚIUNE se vindecă.... Dar prin DANIEL doar o parte din poporul din robie capătă vindecare....Vremea ei pare a fi legată de nașterea în istoriei a acelei rămășițe danielice și nu davidice, rămășiță care face ce a făcut Daniel, dar nu ce a făcut David... Desigur, profilul este davidic, dar contextul pare a fi altul....Va face ce făcut David în sensul că după lucrarea ei tot Israelul ca națiune se va vindeca.... sunt asemănări și deosebiri.... Se pare că rămășița credincioasă a Bisericii oprește lucrarea Nimicitorului și face posibilă nașterea generației danielice, cea în care e VREMEA fiarei....

E interesant să analizăm acest model dinamic în Apocalipsa.... Căci ce anume declanșează judecata finală? În Apoc.8 aceasta e declanșată de rugăciunile sfinților. Dar în cap.17-18 ni se arată că sursa Puterii fiarei și cauza dezlegării demonilor din Adâncuri și de la Eufrat (vezi Apoc.9) este tocmai curvia Femeii Babilon... Or aici e vorba de curvia Bisericii.... Rugăciunile sfinților, dar și curvia Curvei contribuie la FINALUL istoriei.... aceste observații s-ar lega de modelul dinamic propus mai sus....

Revenim la 5:1. Am insistat cu alte ocazii pe rolul Mijlocitorului, pe îndurarea care se revarsă peste mai mulți printr-un singur vas al binecuvântării. Acum vom insista pe calitatea vieții Mijlocitorului. Dumnezeu caută un OM. Deci El vrea să ierte, vrea să amâne judecata asupra Ierusalimului, vrea să încetinească lucrarea Nimicitorului! În acest pasaj Dumnezeu insistă pe CALITATEA vieții acestui om. Nici măcar nu folosește cuvântul mijlocitor sau nici măcar nu-i cere acestuia să mijlocească, ci DOAR să fie neprihănit, să se țină în mod autentic de adevăr și să înfăptuiască în mod autentic dreptatea. Deci în discuție e calitatea mijlocitorului. Accentul nu e pus nici pe actul mijlocirii și nici pe insistența în mijlocire, ci pe CALITATEA mijlocitorului. Căci degeaba este un om care nu atinge profilul cerut de Domnul și mijlocește neîncetat pentru iertarea Ierusalimului. Acea mijlocire nu are putere, nu se aude sus căci este compromisă de viața aceluia om. Pe când dacă viața unui om este în acord cu mijlocirea sa, atunci o singură mijlocire poate fi de-ajuns pentru a face cerul să se răzgândească. În cele din urmă Avraam, pentru că trăia cu adevărat după dreptate, dacă ar fi cerut de prima dată ca Domnul să ierte cetatea pentru un singur om, și dacă Lot era acel om, atunci Domnul ar fi iertat cetatea, căci Avraam avea CALITATEA de mijlocitor. Accentul e pus deci pe A FI mai mult decât pe a face sau chiar decât pe a mijloci. Cheia puterii mijlocitorului este în calitatea vieții sale. Se pare că la acea oră nici Ieremia și nici Iosia nu erau încă acel OM neprihănit. Dar 2 Împărați ne confirmă că Iosia a ajuns acel om, căci din pricina lui Domnul a amânat judecarea Ierusalimului. Și aici vorbim de o taină. Căci Iosia nu era acel om dar a DEVENIT. Cu alte cuvinte Domnul nu cere aici perfecțiunea care poate fi întruchipată doar de Mesia. Dar nici nu se mulțumește cu ideea ca cineva să fie credincios, cum era Ieremia de exemplu. Și în lumina discuțiilor noastre din Evanghelia după Matei și apoi din Țefania, apar anumite provocări. Căci în aceste cărți am înțeles că procesul curățirii interioare nu se sfârșește niciodată și că niciodată nu vom ajunge perfecți ca să ne putem opri din drum. Și atunci lucrul pe care îl cere Domnul și pe care îl putem începe și azi de acolo de unde suntem este să intrăm în acest proces al curățirii și al vindecării permanente prin Hristos, prin sângele și viața Lui! Și dacă perseverăm în acest proces și suntem în creștere suntem pe drumul cel bun. Dacă ne oprim, deja ne abatem de la calea smereniei și pășim spre mândrie... Și într-adevăr Iosia nu s-a oprit din procesul reformei. Și chiar dacă poporul a fost dual, el a continuat procesul reformei cu sinceritate și deci reforma a fost reală pentru inima sa. El a continuat deci reforma propriei vieți până la capăt în speranța că și poporul va rezona... Dar nu a fost de la început acel om. De-abia după descoperirea cărții Legii se pare că a devenit acel om. Și atunci nu a făcut decât să se căiască adânc și să-și sfășie inima și hainele înaintea Domnului. Și aici e marea întrebare: la ce se referă profilul din Ier.5:1, și cum se ajunge acolo? Se poate ajunge repede? Se poate ajunge doar după mult timp? Oare Iosia a intra cu

adevărat cu toată ființa în procesul curățirii interioare de-abia după descoperirea cărții Legii, și astfel a fi omul din 5:1, înseamnă a intra în acest proces conștient și cu toată inima... Știm din Matei că cei 11 ucenici au înțeles și au intrat în acest proces de-abia după înviere.... Deci nu înțelegi ușor acest proces, și nu te poți dedica conștient lui de la început... Oare acesta să fie momentul care te califică pentru Ier.5:1? Sau e nevoie să intrii în acest proces și apoi să îți dovedești în TIMP perseverența cum a făcut David sau Avraam sau Moise sau Daniel? Căci după o astfel de perseverență în acest proces au căpătat trecere înaintea cerului, au devenit prietenii Domnului și au fost invitați în sfatul străjerilor de sus... Și astfel Iosia a înțeles mai bine procesul DUPĂ o perioadă îndelungată de perseverență. Punând lucrurile cap la cap tind să cred că te apropii de profilul din Ier.5:1 după ani de perseverență în procesul permanent al curățirii interioare. Și după acești ani, îți dovedești în timp loialitatea față de cer, și faptul că NU te oprești din drumul curățirii.... și după acești ani îți este și ție mai clar că acesta e drumul de la care nu trebuie să te abați niciodată... e vorba de zborul curățirii de idoli descris în comentariul pe Țefania cap.1.

Aceeași idee o găsim în Ezechiel 22:30-31. După ce este descrisă nelegiuirea țării, Domnul rostește:

- Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; ***dar nu găsesc niciunul!*** Îmi voi vărsa urgia peste ei și îi voi nimici cu focul mâniei Mele, și le voi întoarce faptele asupra capului lor, zice Domnul, Dumnezeu.

În Ezechiel 22 oferta din Ier.5:1 rămâne valabilă, iar aici Domnul spune mai clar ceea ce se deduce și din Ier.cap 5., și anume că acel OM NU EXISTĂ! Dar în ce an e scris Ezechiel 22? Ieremia 5 pare a fi scris în primul an de lucrare a lui Ieremia deci în jurul lui 627 î.H., adică cu 5 ani înainte de descoperirea cărții legii (622 î.H.), an în care Iosia pare a primi calificativul din Ier.5:1. Iosia moare în 609. Ezechiel 22 în mod cert este între 593 (anul de intrare în lucrare a lui Ezechia) și 586 anul dărâmării Ierusalimului. Deci în 593 î.H. Iosia nu mai este în viață, dar este în viață Ieremia. Sunt în viață și Daniel și cei trei prieteni ai săi. Dar Ezechiel și Daniel sunt în robie. În țară și în Ierusalim este doar Ieremia. Deci în 593 Ieremia nu este încă în acel om pentru care Domnul poate ierta Ierusalimul???? Și iată că oferta din 5:1 valorizată de IOSIA pare a fi valabilă și mult după IOSIA și cu 9 ani ÎNAINTE de evenimentul dărâmării Ierusalimului. TOTUȘI tot în Ezechiel găsim următorul pasaj:

12. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

13. „Fiul omului, când va păcătui o țară împotriva Mea dedându-se la fărădelege, și Îmi voi întinde mâna împotriva ei – dacă îi voi sfărâma toiagul pâinii, dacă îi voi trimite foametea, dacă îi voi nimici cu desăvârșire oamenii și vitele –

14. **chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul Dumnezeu.**

15. Dacă aş lăsa ca țara să fie cutureierată de fiare sălbatice, care ar lăsa-o fără popor, dacă ar ajunge un pustiu pe unde n-ar mai putea trece nimeni, din pricina acestor fiare,

16. **și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei ar scăpa, și țara ar ajunge un pustiu.**

17. Sau dacă aş aduce sabie împotriva țării acesteia, dacă aş zice să treacă sabia prin țară, dacă i-aş nimici cu desăvârșire oamenii și vitele,

18. și ar fi în mijlocul ei acești trei oameni, pe viața Mea – zice Domnul Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, **ci numai ei singuri ar scăpa.**

19. Sau dacă aş trimite ciurma în țara aceasta, dacă Mi-aş vărsa urgia împotriva ei prin molimă ca să-i nimicesc cu desăvârșire oamenii și vitele,

20. **și ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea – zice Domnul Dumnezeu – că n-ar scăpa nici fii, nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor.**”

21. Totuși așa vorbește Domnul Dumnezeu: „***Măcar că trimit împotriva Ierusalimului cele patru pedepse grozave ale Mele: sabia, foametea, fiarele sălbatice și ciurma, ca să nimicesc cu desăvârșire din el oamenii și vitele,***

22. tot va fi o rămășiță care va scăpa, care va ieși din el, și anume: fii și fiice. Iată, aceștia vor veni la voi, **le veți vedea purtarea și faptele și vă veți mângâia de nenorocirea pe care o aduc asupra Ierusalimului, de tot ce aduc asupra lui.**

23. Ei vă vor mângâia, când le veți vedea purtarea și faptele, și veți cunoaște că nu fără temei fac Eu tot ce fac împotriva Ierusalimului, zice Domnul Dumnezeu.”

(Ezechiel 14:12-23)

Deci iată că DANIEL care era în viață în acea perioadă se încadrează profilului din Ier 5 sau Ezechiel 22. Ce confirmare frumoasă a fost acest lucru pentru daniel când și-a auzit numele în profeția lui ezechiel! Dar Daniel nu poate fi omul din ezechiel 22 căci nu mai este în țară! Dar de ce l-a luat atunci Domnul din țară și de ce nu-l trimite înapoi?

Apoi, Domnul ne spune că există un moment al judecății, când nici prezența a TREI astfel de oameni într-o cetate sau țară NU MAI POT AMÂNA JUDECATA. Domnul va mântui pe cel neprihănit, dar țara o va nimici în întregime. Totuși, Domnul nu face acest lucru în dreptul Ierusalimului și lasă o rămășiță în viață. Domnul ia această decizie pentru a arăta rămășiței deja plecată în robie (și care e mai aproape de valorile Domnului decât cei din Ierusalim!!!!) că NU FĂRĂ TEMEI a pedepsit Domnul Ierusalim. Căci purtarea lor păcătoasă îi va șoca și va da dreptate deciziei lui Dumnezeu de a nimici Ierusalimul! Deci se pare că oferta din Ier.5:1 nu poate fi valabilă la nesfârșit. Până la urmă judecata va veni. Dar oare Domnul plusează cu această ofertă în dreptul Ierusalimului care nu este o cetate dintre Neamuri și pentru care Domnul

are o afinitate deosebită? Tot ce e posibil. Dar textul din Ezechiel ne arată că nici în dreptul Ierusalimului prezența unui mijlocitor autentic nu ar fi amânat la sfârșit judecata. Totuși între 593 și 586 e scrsi Ezechiel 22.... Oferta e încă valabilă și Ieremia care se apropie de al 40-lea an de lucrare nu pare a fi încă omul din Ieremia 5:1. Sau din pricina înmulțirii fărădelegii Ierusalimului și standardele în dreptul omului din Ier.5:1 au crescut și astfel nu sunt de-ajunși nici Noe, Iov și Daniel la un loc!? Cu alte cuvinte SPĂRTURA din dreptul poporului e prea mare chiar și pentru un om ca Daniel Iov sau Noe... Pe această linie s-ar explica de ce Domnul în Ezechiel 22 nu găsește nici un om chiar dacă Ieremia, Daniel sau Ezechiel erau în viață.... Și de asemenea s-ar explica de ce oferta din Ier.5:1 mai este valabilă și după moartea lui Iosia.. Cu alte cuvinte teoretic OFERTA din Ier.5:1 rămâne valabilă în inima lui Dumnezeu... Dar spărtura e prea mare ca să existe un astfel de OM pe fața pământului.... Mijlocitorul e prea mic față de fărădelegea fără margini a țării!